

Her stig det stort og blått
vårt fagre heimlands slott
med tind og torn.
Og som det ervdest ned
alt fagrar' led for led
det standa skal i fred
at vare born.

I kjærleik varm og mild
me legg vår vilje til,
då veks det fram.
Då får det blöma blidt,
då får det spyrjast vidt
og alltid standa fritt
for naud og skam.

22.

Til dei som har nekta A.T. og "arbeidsinnsats".

De som har fylgt ordren om nekting, har gjort dykkar fyrste innsats i friomsarbeidet. De har valt kampen. Rundt om i heile Norge lever idag, titusenvis av ungdomar på same måten som dykk: i dekning og førebuing til større innsats.

Liverre er det altfor mange som har fylgt ordren frå fienden og meldt seg. Sjølsagt er det mange av desse som ikkje er klare over kva dei har gjort. Men dei må no finne seg i å ha eit visst stempel på seg som det vert vanskeleg å vaska av. Mange av desse kjem kanskje ikkje til å møta fram ved innkallinga, og vi får vona for deira skuld at dei vil gjera godt att den skaden dei har valda dei andre ved å bryta ut av fronten.

Det viser seg no som alltid at dei som ikkje vil fylgja dei parolane som vert sende ut, men vert streikbrytarar, får si straff for eller seinare. Når vi samla, er vi sterke. Spreider vi oss, kan vi ingen ting makta. Då parolen kom til dei industridrivande og andre som hadde folk i arbeid hjå seg, om ikkje å senda inn oppgaver over arbeidsfolka, var det svært få som fylgde denne. Heller ikkje dei som sat i offentlege og kommunale stillingar, fylgde parolen om å nekta å vera med å skriva ut til arbeidsinnsatsen. Dette gjorde at tyskarane og NS. hadde lett spel med å få gjennomført sine ordrar. Jössingar (som dei påstår seg å vera) sat i arbeidsformidlinga og skreiv ut den eine ungdomen etter den andre, - til tysk krigsteneste. Det vart difor ungdomen som sjöl måtte ta heile støyten.

Alt dette viser at når ledelse og samarbeid vantar, så har tyskarane lett arbeid. Det viser dykk ungdomar at samholdet lyt vera det beste, skal det nytta å slas. De vil i tidå framover alltid stå i kontakt med folk som tek seg av dykk både med mat, husvære, informasjonar m.m. Mange av dykk må kanskje søkja dekning i jordhytter, løer, hytter og kva som byd seg fram, men de vil alltid få informasjonane og instruksane dykkar. Dykkar eiga avis "Gjallarhorn" vil de få tilsendt kvar vike. Når de så å seia lever på krigsfot, må de öva dykk opp i illegalt arbeid. Ha god disiplin i rekkjene, og sjå til at ingen bryt ut eller oppfører seg usolidariske. Sjå til at den eller dei som har samband med dykk, ikkje vert utveika og kjem i folkemunne. Lær å tenkja og teia.

De vil sikkert merka at det å leva slik, ikkje er så vanskeleg som de frå fyrst av hadde tenkt. De vil også kjenna at det å verta riven bort frå det tilvande tilværet, gjev dykk friare tankar om mange spørsmål som de før ikkje ofra ein tanke. De vil verte klare over at sjöl ei slik vanskeleg tid som den de no går i møte, kan takast med godt humör og ha sin spesielle sjarm. Sjå til at det alltid er godt kameratskap mellom dykk, og tenk alltid på at det er titusenvis i fridomsfronten som er med dykk. Tenk også på dei som i alle desse åra har levt fredløse, på dei som har sett livet til i kampen eller sitt i fengsel og konsentrasjonslager for skuld arbeidet sitt mot fienden, og på dei som har sett og dagleg set livet inn i kampen for landet vårt i dei norske styrkane utafor landet. Tenk også på den innsatsen som andre lands ungdomar har gjort i denne same krigen mot underkuing og barbari. No er det dykkar tur til å gjera ein innsats for land og folk. Tenk også på det landet som de lever i, og som no då de lever på krigsfot, vert enda kjærare for dykk enn før. De skal ikkje berre vera med å gjera dette landet for fienden og hjelparane hans. De skal også vera med å tryggja fridomen og syta for at det samfunnet de skal leva i, skal byggjast på framsteg og fred, der alle skal ha retten til å leva og tenkja og

av den tyske krigsøkonomien, eller i opposisjon til den.

handla fritt, der folket sjøl er med og tek avgjersla om landets styre og si eiga framtid. Når de snart får våpen i hendene, så gjev dei ikkje frå dykk for fienden er ute av fedrelandet og grunnlaget er lagt for ei fredeleg og demokratisk utvikling fram mot den beste lukka og framtid for heile folket vårt, i fredeleg samarbeid med alle andre frie nasjonar.

Norske ungdomar. Lat tida framover vera dykk ein god skule, som gjer dykk skikka til å ta full borgarrett i framtidens Norge, også politisk. Når de er vaksne nok til å vera med og verja og slå for landet dykkar, må de også ~~verja~~ verja vaksne for å ha ei meining om korleis det skal styrest når det har vorti fritt att, slik at folket sjøl finn seg best til rette.

De har lært å hata tyskarar og NS, og alt som smakar av myrkemakter og bakstrev. De skal og læra dykk å elska fedrelandet dykkar og folket slik at de elsker framtida for det. Då fyrst har de lært noko godt i den harde skulen som folket har gått gjennom. Då kan de også med fast røyst syngja med Nils Collett Vogt:

"I kamp og trengsler steg mitt mot
og herdet meg til voksen mann.
Jeg takker for at jeg fikk rot
i deg mitt land".

Om utskriving til arbeidsinnsatsen.

Kvar den som i stats-, fylkes- eller kommuneadministrasjonen direkte eller indirekte hjelper til med å skriva ut folk til A.T. ~~og~~ eller "den nasjonale arbeidsinnsats", vil ~~verne~~ ~~ordene~~ ~~til~~ ~~ansvar~~ for dette etter krigen. Dei som hjelper fienden på denne måten, kjem til å verta dømde som medskyldige i landssvik. Dette vårt slegi fast og stadfest av justisminister Terje Vold i London kringkastaren i samband med parolen om nekting av å møta fram til arbeidsinnsatsen.

Dei som sit i arbeidsformidling, forsyningsnemnder eller folkerogister bør merka seg dette. Det vil ikkje nytta å koma seinare og fortelja at dei visste ikkje betre.

Lær deg å bruka kart og kompas. Lag studiesirkklar om dei viktigaste bolkane i soldatboka. Orienter deg godt i terrenget der du er. Lær deg til å lesa nøye alle instruksar du får, og å fylgja dei. Kan nokon av dykk skaffa eit eksemplar av dei instruksane frå den allierte overkommandoen som vart kasta ned frå fly, så skipa studiesirkklar om dei viktigaste avsnitt i ~~desse~~ desse.

Lenne avisa skal berre synast til folk som er absolutt palitande. Dette er di eiga avis. Har du noko på hjarta som du meiner har interesse for andre, så send det inn til bladet. Du vil nå det gjennom dei som du har kontakt med, og som kjem med det. Har du spørsmål å koma med, så skriv inn til oss.

GJALLARHORN

Vi vil oss et land
som er frelst og fritt
og ikke sin frihet må borge
Vi vil oss et land

som er ditt og mitt,
og dette vårt land heter Norge
Og har vi ikke det land endnu,
så skal vi vinne det, jeg og du

Samfunnsmoral og samfunnsplikt. i/

Dei ungdomar som no har valt kampen og nekta gå teneste hjå fienden, har sikkert alt no og vil i tida framover merka at mange av våre landsmenn idag ikkje er så bra som de hadde trudd, og som dei sjøl trur seg vera. Mange som de kanskje meinte var gode nordmenn, viser seg å vera store i patriotiske ord, men feige medhjelparar for fienden når det spørst om handling. De vil sjå at det ikkje berre er quislingar og stripete som er med og hjelper fienden i hans propaganda, men at mange, uhyggjeleg mange, kvar dag er med og hjelper fienden, både i gjerning og med kjeften. De vil råka dei overalt. Deira samfunnsmoral og samfunnsplikt går stutt ut på å vera store patriotar i kjeften, og så tena pengar og ingen ting gjera eller risikera i fridomsstriden. Alle andre skal oira, berre ikkje dei.

Fyrst vil de råka på dei som stenger heimane sine for ungdomar som har nekta å møta til A.T. eller arbeidsinnsatsen. Endå dei er klare over dei pliktene som er lagde på dei av regjeringa i London, nekta dei å ta imot desse ungdomane som fienden er ute etter. Dei nyttar alle slags tåpelige argument for å sleppa unna pliktene. Dei har kanskje for teki imot utskrivne frå quislingstyret, men nekta no å ta imot den verkelege nasjonale arbeidsinnsatsen, sjøl om dei vantar arbeidshjelp. Denne type av bønder skal de merka dykk. Lei skal ein gong få stå til rette. Det er den same type bønder som er redde for å selja ein liter mjølk til gode landsmenn for ein rumeleg pris, men risikerer meir enn gjerne å selja på svartebørsen alt det dei har å venda. Så har vi dei som sit i arbeidsformidlinga, forsyningsnemnd og andre offentlege stillingar, dei som dagleg ser det som si nasjonale oppgave å utføra fiendens ordre til punkt og prikke. Ja, dei går til og med på jakt etter dei som har nekta å møta til A.T. og arbeidsinnsats, -for å letta fienden i arbeidet med å finna dei. Dette er dei som i gjerning direkte hjelper fienden.

Men så vil de møta dei som i kjeften hjelper tyskarane og NS. Dei pratar t.d. om den og den som har "stukke av" og kven vedkomande arbeider hjå. Dei kan ikkje forstå at nokon vil risikera å ha slike folk i arbeid som tysken er ute etter o.s.b. Ja, dei kan ofte gå så langt at dei ser med vonde augo på grannen som utset dei for fære ved at han har ein A.T. -gut hjå seg. Eller dei står etter vegen og pratar om at tyskarane vil arrestera foreldra dersom ungdomane nekta å la seg mobilisera, og spreider angst og forvirring kring seg på alle måtar. Det har til og med hendt at foreldre har tvinga sönene til å melde seg til fiendens krigsteneste for at dei kunne få sitja i ro sjøl. Så har vi dei som ymtar om at det går ut over bygda dersom nokon nekta eller held seg i dekning, eller motarbeider fienden. Desse lusene som går rundt og sår mistillit til fridomsarbeidet og tillit til nazipropagandaen, er kort og godt agentar for fienden. Dei spreider rykter for å skrama andre som kanskje elles ville oppfylla pliktene sine.

De vil også møta ein type som er svart interessert i alt mystisk og underjordisk arbeid, som ligg på lur etter noko å prata om, men som sjøl ikkje vil gjera noko. De vil få sjå at feighet para med nyfikne gjev som resultat: den umedvitne angivaren. De vil møta mykje skrot i folket som de for ikkje har merka. Men dette må ikkje gjera dykk vonbrotne. Folket har leig under for tysk propaganda og tyske pengar i fire lange krigsår. Det er difor eit fatat som eigenleg er klar over kva denne krigen står om. Kor mange er det ikkje som no ligg heilt under for den tyske propagandaen om bolsjevismen og det fæle Russland. Tyskarane har drivi så lenge på med dette å så split innan heimefronten at dei har fått ein heil del umedvitne agentar som no har det travelt med å fortelja kor fæl russen er.

x2) av den tyske krigsøkonomien, eller i opposisjon til den.

Ver på vakt mot desse. Dei er agentar for fienden anten dei veit det eller ikkje. Berre tyskarane har vinning av å kløyve heimfronten. De skal vita at i heimfrontens arbeid er det berre eitt som gjeld: aktiv kamp mot fienden og trygging av ei demokratisk utvikling for landet vårt etter krigen. Møter de slike "skremsle-politikarar", så spør dei alltid kven dei agiterar for.

Vert ikkje vonbrotne over alle slike landsmenn som de møter. Er det ei-les ærlege folk som pratar tull fordi dei ikkje veit betre, så få dei på rett kjøl. De må vera klare over at desse krigsara utan radio og med ei presse som er fylt med nazistisk propaganda har gjort folket vårt til eut etter måten uopplyst folk. Her ligg den store oppgåva for dykk ungdomar. De skal vera med og lyfta folket opp på eit høgare åndeleg nivå, fritt for nazipropaganda og tyske krigspengar. Idag er de med og skaper historie, ikkje berre heimbygda si soge, men rikshistorie. De må syta for at denne ti-da vert ei stor tid for fedrelandet, at grunnlaget for ei rik utvikling vert lagt.

No då de har høve til det, så bør de lesa og studera fridomsstriden for landet vårt i 1814. Les om dei åndelege brytningane i 1880-åra, då venstre førde sin store politiske strid for nasjonalt sjølstende og folkestyre, då folkehøgskular, skyttarlag og den frilynde ungdomsrørsla gav ungdomen eit fritt syn og store ideal å strida for. På same måten skal de no vera med og skapa ein stor og ljøs historiebok for landet dykkar. De vil de kjenna at de står på fast grunn, og de vil kjenna glede ved innsatsen.

Den danske heimfronten.

I den siste tid har de danske patrioter igjen utført en rekke glimrende sabotasjehandlinger mot den tyske krigsmaskin. Som eksempel kan nevnes ødeleggelsen av fire tyske minesveipere som lå på et dansk verksted. Men deres største bedrift hittil var likoel aksjonen siste uke mot Dansk Industrisyndikat som produserte mitraljøser og antitank-kanoner for tyskerne. Med enestaende cristighet og presisjon trengte sabotørene inn på fabrikkens overmannet sabotasjevaktene og plaserte sprengladningene på de riktige stedene, - og fjernet seg så uten å etterlate noe spor etter seg. Bedriften ble fullstendig ødelagt. Denne gåd har vakt beundring overalt på alliert hold, og den allierte overkommando har nylig sendt et lykønskingstelegram til sabotørene gjennom det danske frihetsråd med takk for deres effektive innsats mot den tyske krigsindustri i Danmark.

De danske sabotører har også sans for godt humør, og deres spøkefulle "sabotasjeksjoner" virker opplivende og inspirerende på antinazister i hele verden. Således feiret de i Kjøbenhavn St. Hans på en meget original måte. På tross av unntagelsestilstand og blendingsforskrifter sendte sabotører ved midnatt opp flere hundre raketter fra strøket omkring Rådhusplassen mot Dagmarhus, hvor Gestapo holder til. Gatene ble klart opplyst, og store menneskemasser strømmet sammen for å se på de illegale fyrverkeriet. Da raketten eksploderte, drysset det ned små flyveblad hvor minnet om de sabotører som hadde gitt livet i kampen, ble hedret, og det ble lovet at for hver drept sabotør skulle det komme ti nye i stedet. - Tyskerne ble så overrasket at de stod håndfalne og så på - uten et forsøk på å hindre "spøken".

LES OG LEVER VIDERE.

Det å kjenne sitt folks historie skal ikke bare være et mål for kunnskapsnivået, men for forståelsen av sitt folks skjebne gjennom århundrene, og forståelsen av sin egen tids historie. Det å søke sitt folks historie i bibliotekene, i museene, i litteraturen, ved folkeminnegransking o. s. v. er søken etter sitt folks ansikt, sier Hans E. Kinck.

Det nasjonale i sitt utspring og utvikling griper interessen hos alle i en tid da folket lever i nasjonal ufrihet. Man søker nasjonal stimulans for å holde seg oppe i den ulvetid man går igjennom. Men dersom dette bare er enn søken tilbake for å stimulere sin åndelige front, sitt nasjonale sindelag m. v., kan det bety en politisk flukt bort fra virkeligheten.

Alt vårt arbeid, all søken etter vårt folks ansikt i historien, kan bare være for å lære og for å dyktiggjøre seg i kampen for friheten. Ellers vil det bare føre til nasjonalromantisk selvtilfredshet og dermed til reaksjon. Vi må søke stimulans i våre forfedres kamp, lære av den for å smi våpnene for vårt folks fortsatte kamp for friheten. Dere norske ungdommer som for det meste er runnet av bondeklassen, bør fremforalt lære å kjenne den politiske strid som ga bondeklassen i Norge politiske rettigheter og politisk makt. Dere skal også kjenne det ansvar som spesielt idag hviler på bøndene. Når dere nå ofte møter dårlige patrioter blandt de norske bønder, er det deres plikt å være med å vaske skampletten av den norske bondeklasse. Når dere ofte blir møtt med talemåtene om at friheten koster for meget, at andre kan slåss og ofre, bare ikke vi, så gå til historien og lær av dem som kjempet fram friheten for landet vårt.

Kampen for friheten har alltid formet seg som en kamp mot de unnfalene og mot dem som mente at det kostet for meget. Ingen har tolket dette så godt som presten Jonas Rein på Eidsvoll i 1814 i en tale han holdt i anledning av de økonomiske oppofrelser som måtte pålegges folket for å legge grunnlaget for frihet og selvstendighet. For ungdommen idag, og ikke minst for bøndene, er denne appellik aktuell. Vi lar Jonas rein tale selv sitt eget språk: "Jeg kan ikke tale som en Mand der har at yde af sin Overflod --, men den usle Rest jeg har tilbage, ofrer jeg med Glæde for Norges Frihed og Selvstændighed. Jeg har ikke arvelige Privilegier og Forrettigheder for værdigere Mænd, jeg har ikke engang saa meget som Ahner at efterlade mine Børn, men dette ønsker jeg, dette haaber jeg at kunne si dem engang: Norge er frit og uafhængigt: I ere dets frie Borgere, ogsaa jeg har efter Evne bidraget dertil. Ikke ville I forbande mit Støv fordi jeg ingen anden Arv formaaede at efterlade Eder. O du Norges Odelsmand, om dog har noget meere der binder dig til Fødelandet, skulde du intet vilde opofre, nu vel, da vælg det keeneste som staar tilbage, vælg Svensk Herredømme, og naar da engang i Tiden dine Efterkommere, medens de arbeider om Trældyr under det uværdige Adelsaa, medens de vdsues og sukkende læse Krøniken hvad Norge, hvad Norømand engang har været, naar de da paa det sidste Blad i Norges Krønike læse: da man skrev Aar efter Christi Byrd 814, da solgte Norges Mænd Deres Nations gamle Hæder, deres Frihed og Uafhængighed, Deres Børns Odel for en Sum hvor med hver Mand kunde kjøbe en ønde Korn. Da ville de forbande vort Møde og bittert spotte med vor Jesind. Vor Stilling er ikke glimrende, og dog spørger jeg, hvilket Folk jobbe nogensinde sin Frihed og Uafhængighed for saa ringe en Priis? Lad os vende vort Oje til det hele Europa som i de seeneste Aar har været heret af Krigens onde Aand, Europa hvori næsten hvert Rige efter at hiin rygtelige Erobrere er undertvungen, kan anses som en nye begyndende Stat. Frihed alleene, Frihed jubler man imøde".

Jonas Rein peker så på de tunge offer som er brakt for friheten i land som Tyskland og Spania, og fortsetter: "Og Eder Nordmænd, Eder tør man op-

fordre til en saa skammelig Feighed, til saa skjendigen at forraade det gjengivne Fædreneland, at bortgive det til Fremmede, til en Arvefiende for at spare en Haand fuld forslidte Bankosedler. Europas Oine ere hæftede paa os, de offentlige Tidender tale med høi Beundring om den ædle Beslutning vi have fattet. O lader os dog ikke beække vort Navn med Skjendsel, lader os ikke blive til Spot og Latter for de mange Folkeslag der have lidt saa meget og saa skrækkeligt for at naae det Klenodie vi have i Hænde, Her gives Mænd iblandt os der true med at forlade Fædrenelandet saa fremt det bliver frit. Bort med dem. Lad dem længe nok flye det Land hvis ægte Sønner de ere, kun at de ville gjøre os den Tjeneste at fortie fra hvilket Land de uddrage. - Jeg for min Deel antager altsaa Finantz Committees Forslag. Om jeg ejer eller kan tilvejebringe den Sum Rigsbanksedler som af mig maatte fordres, det veed jeg ikke, men jeg opofrer indtil den sidste Rest, det veed jeg".

Danmarks kamp.

De siste begivenheter i Kjøbenhavn viser tydelig hva en befolkning under okkupasjon kan utrette under en enhetlig ledelse med kampinnstilling. Fra det danske frihetsråd ble et faktum høsten 1943 har motstanden vært stadig stigende. Sabotasjen har vært utført med slik dyktighet at den har fått den allierte overkommandos anerkjennelse og utmerkelse. Ved generalstreiken i Kjøbenhavn siste uke hadde den danske heimefront sin hittil største kraftanstrengelse og største seier.

Arsaken til stre iken var det utgangsforbud tyskerne hadde forordnet, samtidig med henrettelsen av 8 gisler. Streiken var spontan fra arbeidernes side, men det danske frihetsråd gikk straks inn for den da den var en kjennsgjerning. Dermed var det frihetsrådet som ledet situasjonen. Det førte kampen for opprettholdelse av streiken selv etter at tyskerne gjennom de politiske partier og den administrative ledelse hadde henstillet til befolkningen å gjenoppta arbeidet - mot visse innrømmelser.

Forhandlingene mellom tyskerne og den sivile danske administrasjon var tildels stormende. Da de danske forhandlere påsto at tyskerne hadde opptratt utfordrende, ble dr. Best (Danmarks Terboven) rasende og ville avbryte forhandlingene. Dette satte dr. Walter (sjef for den økonomiske administrasjon) seg imot. En antar at andre tyske interesser sto bak ham. Dr. Best måtte så fire. Resultatet ble at tyskerne gav en del innrømmelser og fikk dederne for siviladministrasjonen og politikerne til å oppfordre befolkningen å gjenoppta arbeidet. Men frihetsrådet manet til fortsatt streik til kravene var oppfylt. De var: 1) Oppløsning og fjernelse av Schalborg-korpset (tilsvarende quislinghirden) fra Kjøbenhavn. 2) Ingen represalier i anledning streiken. 3) Ingen skyting av tysk politi eller patruljer mot våpenløse dansker. 4) Opphevelse av portforbudet. 5) Gjenoppsettelse av matforsyningene og åpning av reisetrafikken til og fra hovedstaden.

Disse kravene måtte så tyskerne gå med på før streiken ble avblåst. For den danske heimefront, Danmarks Frihetsråd og spesielt for Kjøbenhavns arbeidere var aksjonen en stor politisk seier av veldig betydning også utenfor Danmarks grenser. Resultatet er at den danske heimefront, ledet av Danmarks Frihetsråd, faktisk er blitt anerkjent av tyskerne som krigførende makt, på samme måte som Titos jugoslaviske frihetsråd.

Vi i Norge føler ikke bare beundring for vårt broderfolk, vi kjenner også en viss skamfølelse for vår egen stilling. De danske arbeidere i streik med aktiv støtte av hele folket har vist de norske arbeidere og den norske heimefront at det nytter å slåss selv under okkupasjon og terror. Og det danske frihetsråd gir oss det beste eksempel på hva en enhetlig og aktiv ledelse av motstanden kan utrette.

Under kampen var 400 000 arbeidere i streik, og ofrene var: ca. 100 drept og ca. 7-800 sårete.

Heimefront og regjering.

På grunn av forskjellige årsaker har den norske heimefronten vært uten noen enhetlig ledelse for motstanden mot tyskerne og quislingene, både landsomfattende og lokalt. Dette har hatt sin årsak dels i uenighet om motstandsformene, dels i den politiske umodenhet som har gjort seg gjeldende, og dels i fiendens terror. Dette førte til at enkelte reaksjonære grupperinger begynte å forberede et politisk kupp for å sette konstitusjonen ut av kraft når fienden var vel ute av landet.

For å møte faren fra denne antidemokratiske betning, og for å få slutt på oppspaltetheten i heimefronten og det derav følgende spild av krefter, ble det i begynnelsen av 1944 tatt opp forhandlinger om å skape et frihetsråd for den norske heimefronten i likhet med frihetsrådet som ble dannet i Danmark i august 1943.

På en konferanse på Østlandet mellom tre representanter for ulike politiske retninger innen heimefronten ble et foreløbig utkast til politisk og organisatorisk grunnlag for et frihetsråd diskutert. Det ble oppnådd full enighet om alle punkter, og det politiske grunnlaget: å trygge et progressivt demokrati etter krigen, ble fastlagt. Etter en del diskusjon innen grupper og personer på heimefronten ble det lagt fram to forslag til, som reelt ikke skilte seg meget fra det opprinnelige. Disse ble så oversendt den norske regjering i London. Arbeidet med organisatorisk å få frihetsrådet til å bli en realitet ble så satt i gang over hele landet.

Som et resultat av arbeidet for å skape et Norges Frihetsråd ble det fra London sendt ut en politisk erklæring, forfattet av det såkalte paroleråd, som regjeringa hittil har anerkjent som heimefrontens ledelse. Det politiske innhold i denne erklæring er hentet fra grunnlaget for Norges Frihetsråd. Erklæringen ble godkjent og stadfestet av regjeringa. Dermed var de politiske retningslinjer for heimefrontens arbeid fastlagt.

Da Vestlandske Frihetsråd ble dannet, ble det grunnlag vedtatt som leserne av Meddelelsesbladet kjenner og har fått seg forelagt. Etter at erklæringa fra regjeringa var sendt ut, godtok så Vestlandske Frihetsråd denne som grunnlag for sitt arbeid. Oppgaven var nå den organisatoriske utbygging: fylkes- og distriktsvis å bygge ut motstandsorganene, sivilt og militært under en enhetlig ledelse.

Vi gjengir her et sammentrengt referat av nevnte erklæring, som i innledningen presiserer at etter vår grunnlov skal folket selv bestemme landets framtid gjennom frie valg så snart krigstilstanden er opphørt. Ellers formulerer den de ønsker og krav som alle gode nordmenn er enige om.

1. Et fritt og uavhengig Norge.
2. Gjenoppsettelse av de demokratiske styresett og av de demokratiske friheter og rettigheter, frie valg.
3. Opphevelse av alle politiske lover, forordninger og andre bestemmelser som er gitt av NS, og tyskerne. Alle administrative avgjørelser og utnevnelser som er foretatt av okkupasjonsmyndighetene skal prøves på fritt grunnlag.
4. Øyeblikkelig løslatelse av alle politiske fanger, og gjeninnsettelse av offentlige tjenestemenn og embetsmenn som er avsatt av nazimyndighetene. Erstatning så vidt det er mulig til alle dem som er blitt skadelidende på grunn av tyskernes og NS s framferd.
5. Medlemmer av NS, og alle andre som har gjort fienden tjenester til skade for nordmenn og norske interesser, skal straffes etter lovlig rettergang. All uberettiget krigsgevinst skal inndras til fordel for statskassen.
6. Målet for våre bestrebelser må være:
 - a) Trygging av friheten, folkestyret og de demokratiske rettigheter.
 - b) Økonomisk gjenoppbygging av landet på en slik måte at det blir arbeid for alle.
 - c) Fremme solidaritet mellom klasser og befolkningsgrupper.

av den tyske krigsøkonomien, eller i opposisjon til den.